

Mál nr. 237/2013
M og
Vátryggingafélag V vegna innbúslíðar F+ fjölskyldutryggingar

Innbrot í íbúð þ. 23.6.2012

Gögn.

1. Málskot móttakið þ.21.6.2013 ásamt fylgiskjali
2. Bréf V dags. 9.7.2013 ásamt fylgiskjölum 1-3

Málsatvik.

Í lögregluskýrslu kemur fram að M hafi hringt og tilkynnt um innbrot í íbúð hennar og þjófnað. M segir að “assa” gluggafesting á svefnherbergisglugga hafi verið brotin, en hún hafi bundið snæri frá festingunni niður að ofni á tveim stöðum til að loka glugganum. M segir að búið hafi verið að slíta böndin og greinilega hafi verið skriðið inn um gluggann, en dóttir M hafi límt festingarnar eftir það með límbandi og þannig var ástandið þegar lögregla kom á staðinn. Í lögregluskýrslu segir að ekki hafi verið hægt að sjá nein ummerki á glugganum sjálfum, en glugginn nái nánast niður að gólfi þannig að auðvelt sé að skriða inn um hann. M segir að ákveðnum tilgreindum munum hafi verið stolið í innbrotinu. Í íbúðinni var öryggismyndavél og þar sést að maður vera í íbúðinni og taka muni. M krefst bóta úr heimilis- og innbústryggingu sinni hjá V og segir að miklu hafi verið stolið frá henni í innbrotinu og ljóst sé að um innbrot hafi verið að ræða. V hafnar bótaskyldu og telur að ekki hafi verið framfylgt ákvæðum í vátryggingaskilmálum í gr. 4.5.7. þar sem fram kemur að læsa skuli íbúðarhúsum, loka öllum gluggum og krækja aftur. V telur ótvírætt að varúðarregla skilmálanna hafi verið brotin með þeim hætti að bótaréttur falli alfarið niður með vísan til 26.gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingasamninga. Þá telur ósennilegt að nokkuð hald hafi verið í snærinu sem M segist hafa bundið við stormjárníð og einnis sé óljóst hvernig snærið hafi átt að koma að gagni við lokun á glugganum áður en þjófnaðurinn átti sér stað. Þá vísar V til þess að lítið sé upplýst um þá muni sem M telji að hafi verið stolið. V segir að verði ekki fallist á kröfu um höfnun bótaskyldu að fullu telji V að skerða eigi bótarétt M með vísan til 26.gr. laga um vátryggingasamninga.

Álit.

Ekki virðist ágreiningur um að farið hafi verið inn í íbúð M í gegn um svefnherbergisglugga þar sem gluggafesting var brotin, en M hafði bundið gluggann aftur, en þau bönd höfðu verið slitin að sögn M og farið inn um gluggann. Svefnherbergisglugginn, sem hér ræðir um nær niður að gólfi á íbúðinni og auðvelt að fara inn um hann samkvæmt gögnum málsins, en M hafi lokað glugganum með þeim hætti að binda hann aftur. Eftir því sem ráðið verður af takmörkuðum gögnum málsins þá var þessi frágangur M á glugganum ekki nógu góður. Ágreiningslaust er því að glugganum var ekki krækt aftur svo sem getur um í grein 4.5.7 í vátryggingarskilmálum þeim sem hér ræðir um. M gætti því ekki nægjanlegrar varúðar við frágang íbúðarinnar áður en hún fór og telst því hafa brotið gegn umræddri varúðarreglu vátryggingarskilmála.

Í 26.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 segir m.a. að vátryggingafélag geti gert fyrirvara um að það skuli laust úr ábyrgð í heild eða að hluta ef varúðarreglum er ekki fylgt. Slíkan fyrirvara geti félagið þó ekki borið fyrir sig ef ekki er við vátryggðan að sakast eða sök hans er óveruleg eða það að vátryggingarathurður hefur orðið verður ekki rakið til brota hans. Hér þarf einnig að athuga að þegar metið er hversu mikið vátryggingafélag getur takmarkað ábyrgð

sína skv. 26.gr. laga um váttryggingarsamninga þarf að líta til þess hvers konar varúðarreglu var ekki sinnt, sök váttryggðs, hvernig váttryggingaratburð bar að og atvika að öðru leyti.

Sú varúðarregla sem M braut gegn skiptir verulegu máli þegar skilið er við húsnæði í lengri tíma og staðsetning glugga á íbúð M er þannig að sök hennar telst nokkur að hafa ekki búið betur um hann. Í gögnum málsins liggur fyrir að M gerði tilraun til að loka glugganum með tryggilegum hætti að hennar mati, en sá frágangur var ekki nægjanlega góður miðað við staðsetningu gluggans og þá staðreynd að M var að fara á brott til dvalar um nokkurn tíma á sjúkrastofnun. Sökin er ekki veruleg í ljósi þess að M gerði einhverjar ráðstafanir og ekki er að sjá af gögnum málsins að það hafi verið vel sýnilegt að utan að glugginn hafi verið bundinn aftur. Þegar þessi sjónarmið eru vegin saman getur V því takmarkað bætur til M með vísan til 26.gr. laga um váttryggingarsamninga, en ekki að fullu heldur eingöngu að hálfu leyti. Ekki liggur fyrir í gögnum málsins hvert fjártjón M kann að hafa verið vegna innbrotsins eða hvaða munum var stolið og er því ekki tekin afstaða til þess hvert tjón M var vegna innbrotsins.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr fjölskyldutryggingu sinni hjá V en greiðsluskylda takmarkast við helming tjóns.

Reykjavík 3.9.2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.